

[N. P. Andreasen.]

maatte forlange af Regeringen, at Landbruget, som Prisstigningen nu havde udviklet sig, fik Lov til at handle med sine egne Produkter, handle med dem i de Lande, hvor de højeste Priser kunde opnaas, og hvis det blev Tilfældet, vilde Afleveringskornet ikke kunne afleveres til de Priser, man hidindtil har afleveret det til.

Det vil jo med andre Ord sige, at man krævede højere Priser for i det hele taget at foretage den Aflevering, som man nu har gennemført ved de sidste 7 Kornlove. Resultatet vilde da blive, at enten skulde Priserne herhjemme stige paa Brødkornet og de andre Ting, som Kornet er udskrevet til, eller ogsaa skulde Regeringen skaffe Udveje til nye hundrede Millioner til Udligning af den Prisforskel, som vilde opstaa mellem den nuværende Afleveringspris og den Pris, man fra den Side kalder Verdensmarkedets Pris.

Jeg er slet ikke blevet saa overrasket over de Krav, der ligger heri, for allerede den 30. Januar d. A. blev der til Regering og Rigsdag oversendt en længere Skrivelse fra De samvirkende danske Landboforeninger, og denne Skrivelse udtaler det samme: at den Pris, der skal betales Landmanden for Brødkornet under disse Forhold, maa være Verdensmarkedets Pris cif dansk Havn. Det er et meget stærkt Forlangende, og vi har da ogsaa fra De samvirkende danske Husmandsforeninger protesteret mod disse Udtalelser, ikke mindst mod Udtalelsen om, at det mindre Landbrug gennem alle disse Aar har modtaget 1 Mill. Tdr. Foderkorn til meget lave Priser. Vi maa nemlig fæste os ved, at da vi i December Maaned 1939 — efter at Krigen var udbrudt i Tyskland — maatte gennemføre en Kornlov, var den højeste Pris for Aflevering af Hvede 15 Kr. pr. Tønde, men da vi fik den nye Kornlov, i Sommeren 1940, altsaa efter at Besættelsen havde fundet Sted, blev denne

Pris hævet til den, der er gældende i den Kornlov, vi har nu. Det vil altsaa sige, at Prisforholdet blev forskubbet fra de 15 Kr. i December 1939 til 25—29 Kr. i Juli Maaned 1940.

Enhver var klar over — det var i hvert Fald vi fra det mindre Landbrugs Side, som deltog i Forhandlingerne dengang —, at det var en Prisstigning, som ikke kunde forsvares. Jeg har tidligere sagt her i dette høje Ting, at naar vi alligevel gik ind paa det Forlangende, som den daværende Landbrugsminister stillede Landbruget over for, var det udelukkende grundet paa, at hvis ikke Landbruget enedes om disse Spørgsmaal, kunde vi gaa ud fra, at de fremmede, der havde besat Landet, selv vilde have lavet Kornlov med de Prisstigninger, der her var Tale om.

Af det, jeg her har sagt, vil enhver kunne forstaa, at vi maa være af den Opfattelse, at i de første 3—4—5 Aar — saadan helt bestemt opgive hvor længe er jo ikke let, men i hvert Fald i de første 3—4—5 Aar — har det Landbrug, som har afleveret Korn til de Priser, der er Tale om nu, afleveret det til en Overpris. Forholdet er jo endnu i Dag det, at enhver Mulighed for Indførsel af fremmed Korn er saa godt som udelukket. Hvad enten der er Tale om Brødkorn eller Foderkorn, er Stillingen den i Øjeblikket, at Danmark ikke kan faa andet, end hvad der er allokeret os af De Forenede Nationer, hvilket i første Linie vil sige tildelt os af England, og efter de Oplysninger, vi har faaet angaaende denne Indførsel, ligger den til Priser, som maaske kan forsvares, naar der er Tale om Brødkorn, som nødvendigvis skal bruges i den danske Husholdning — i saa Fald maa Regeringen udligne Prisforholdet —, men som det for Foderkornets Vedkommende vil være fuldstændig umuligt at betale, idet ingen Landbruger — han være sig lille eller stor — kan udnytte Korn, hvis Pris ligger højt oppe i Fyrrerne eller paa halvtreds Kr. pr. Tønde Foderkorn, til en Produktion, for